

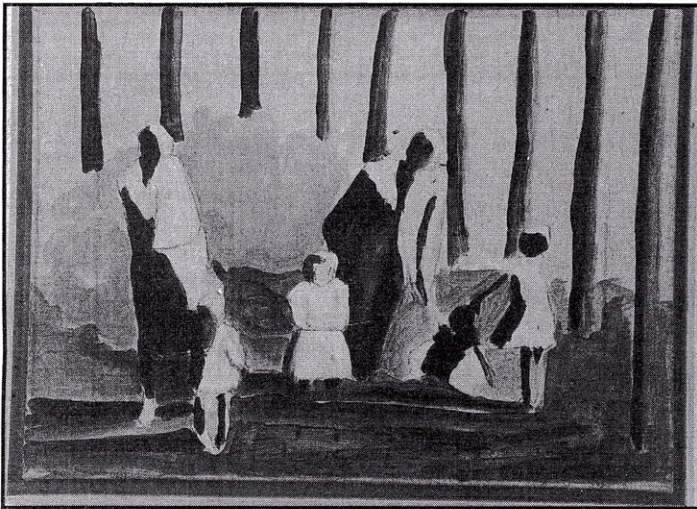
Eenzaamheid en angst typeren 'familiekiekjes' Wilma Caris

Dond. 10-3-'93 Noord-Hollands Dagblad

Expositie: Wilma Caris, Marlies Rijkers (schilderijen), Véronique Declercq (grafiek); Herenhuiskalorie, Westerstraat 44, Enkhuizen; geopend woensdag t/m zondag 14.00-17.00 uur; t/m 12 april.

ENKHUIZEN — De Herenhuiskalorie bestaat vijf jaar. Reden om terug te kijken. Gedurende twee opeenvolgende exposities komen verschillende kunstenaars op herhaling. Zo exposeert op het ogenblik Wilma Caris haar aangrijpend werk weer in Enkhuizen en zullen de 'oudgedienden' Tamar Rubenstein, Hans Nierse en Alfred Hengeveld tijdens de volgende tentoonstelling hun nieuwste werk laten zien. De Herenhuiskalorie presenteert vrijwel altijd jonge, pas afgestudeerde kunstenaars, mensen die hun eigen weg vaak nog moeten vinden. Daarom is het interessant na een paar jaar nieuw werk van hen te zien.

Wilma Caris exposeert samen met Véronique Declercq en Marlies Rijkers. Véronique Declercq komt uit Rotterdam, waar ze haar atelier in de onmiddellijke omgeving van de haven heeft. De motieven die zij in haar prenten verwerkt, zijn ontleend aan de tekens die op verpakingskisten worden gebruikt, zoals pijlen, een gebroken glas en een paraplu. De sjabloonachtige figuren lenen zich goed voor de techniek van de houtsnede.

□ Van het werk van Wilma Caris gaat een verstikkende sfeer uit.

(Foto Theo Groot)

Kunstkijken in West-Friesland

de. Het wat ruwe, handgeschepte papier past goed in de sfeer van dit robuuste werk. Het ziet er leuk uit maar heeft verder niet veel om het lijf. Een prent waarin de verpakkingssymbolen verwerkt zijn tot een abstracte compositie, springt eruit. Net als het naïeve 'zeeschip', afgedrukt naast een chauvinistisch liedje over Rotterdam.

Marlies Rijkers (1956)

woont in Utrecht. Haar schilderijen hebben duidelijk meer pretentie. Ze exposeert realistische portretten en een serie geabstraheerde mensfiguren. Deze laatste zijn nogal zweverig. Aardiger is het schilderij waarop alleen de beentjes van een klein kind te zien zijn, dat op een krukje zit. De vreemde uitsnede en de diepdonkere achtergrond geven het werk iets raadselachtigs. Een drie-

luik met de sentimentele titel 'Voor altijd jong' laat een klein, naakt meisje zien. Ze straalt een aanstekelijk onbevengene zelfvertrouwen uit, dat een schril contrast vormt met de sfeer in het werk van Wilma Caris.

Deze Amsterdamse kunstenaar exposeerde in 1990 voor het eerst in de Herenhuiskalorie. Haar gemengde technieken maakten toen veel indruk. Nu toont zij

kleine olieverven, geschilderd in dunne vellen en schetsmatige penseelstreken op ongeprepareerd doek. Net als toen staan in haar werk kindertijd en jeugdherinneringen centraal.

Verstikkend

In tegenstelling tot het optimisme bij Marlies Rijkers gaat er van het werk van Wilma Caris (1957) een verstikkende sfeer uit. Vaak doen de schilderijen sterk denken aan familiekiekjes. Trotse ouders poseren met hun kroost. Maar de figuren zijn hard blauw en de omgeving is bloedrood, als een inferno. Een kindje in de box bevindt zich in een verlaten en vreesaanjagend decor. Meisjes in witte jurkjes worden bedreigd door immense, zwarte schaduwen.

Het werk van Wilma Caris is doortrokken van existentiële eenzaamheid en angst. Deze thema's brengt zij in verband met het kind, dat zo zijn spreekwoordelijke onschuld verliest. Treffend is de aantekening die de kunstenaar maakte in haar 'schetsboek', dat in de galerie ter inzage ligt: „Rousseau zei: de mens is van nature goed, maar ...” In vergelijking met 1990 is haar werk niet ingrijpend veranderd. De thematiek is dezelfde gebleven maar de verbeelding ervan is sterker, trefzekerder geworden.

SIETSE POSTMA